

NEM LEHET A MÁÉ

(TAVASZVÁRÓ)

TARI ISTVÁN

Merre vagy? — kiáltozom
rezes torokkal.
Hadd mártózzunk
meg a szélben,
mely vizet borzol,
keréknyikorgást cibál,

bizonytalanságot gyúr,
szekérzörgéses,
mély nyomokat
vág arcunkba,
elnehezülő
fejünkre kotlóst ültet,

amíg a penész halvány
selymében, puha
bársonyában
bibelődünk
kisszerűségünk
nagy ördöglakatjával.

Fogalmad sincs, mennyire
cikkcakkosak, ó,
az álmaink!
Gyúrtebbek a

pipacsbimbókban
szunnyadó szoknyáknál is.

Túl esetlegesek és
ziláltak vagyunk,
önmagunk rossz
közönsége,
mely régóta vár
saját ébredésére,

és ezúttal serényen
kiárusítja
fintorait,
grimaszait,
a megkegült,
felemás hórukkokat,

érvénytelenné váló
felhevülését,
túlcsorduló
ábrázatát,
sugárszennyezett,
cifra gömbölyödését . . .

Merre vagy? — mormolom,
az otthonomat
jelző kacat
földbe dőfött,
elvékonyodva
reszkető árnyam előtt.

A lázmérők felszökő
csigaszarvával,
a kitépott
füzetlapok
recés, suhogó
fűrészélével várlak.

Öled örvényeibe
rázom szavaim,
fölforgatott

mondataim,
a fazonzsebbe
költözött küzdelmeket.

Neked ajándékozom
az ódát is,
habzó szájú,
nyers ódát,
melyet veszedten
a RETTEGÉS-hez írtam.

Ha kell, ugróiskolám
is felajánlom.
Tiéd lehet
rajongásom!
A nádból készült
ceruzahosszabbító . . .

Magadévá teheted
a bűnös várost!
A lesütött
tekintetű,
mord, gittegyleti
titkárocskák városát.

Mely az enyém volt régen.
Nagyon lezüllött!
Elhibázott
ébersége
szutykában fetreng.
Tisztába kéne tenni . . .

Merre vagy? — rikácsolom.
Gyere! Világolj!
Világítsd ki
az ágakat
virágaiddal!
Világolj verseimben!

Tedd érzékletesebbé
ezt a vergődést,

mely annyira
nyelvehagyott
és hitehagyott,
hogy nem lehet a másé.